

Có danh dự đâu mà yêu cầu người ta “đảm bảo”

Ngày 28/12/2018, trên trang nhất của nhiều tờ báo lề phải trong nước đã đăng bài viết theo lệnh đảng “Việt Nam yêu cầu Đài Loan đảm bảo danh dự cho các du khách bị bắt”. Bài viết liên quan đến sự kiện 152 trong số 153 du khách từ Việt Nam vừa mới sang Đài Loan đã biến mất tại thành phố Cao Hùng. Sau đó vài người ra trình diện, ba người bay về lại Việt Nam, một số bị bắt, hiện còn 131 người đang lẩn trốn. Cảnh sát Đài Loan nghi ngờ số người này trốn lại để làm tiền, làm chui và ăn cắp.

Chỉ mới đọc qua cái tựa bài viết, có lẽ ai cũng muốn buồn nôn. Bởi dưới chế độ cộng sản man rợ, làm gì còn có chút danh dự nào để mà yêu cầu “đảm bảo”? Nói một cách “logic” hơn là chính chế độ cộng sản đã cướp mất hết danh dự của những người dân tội nghiệp này thì còn lấy gì để “đảm bảo”.

Cộng sản đã ngầm cho phép hoặc tổ chức những công ty “môi giới hôn nhân” và “hợp đồng lao động” trá hình, để dụ dỗ đưa biết bao cô gái trẻ nhà nghèo sang Đài Loan làm vợ bao (kiếm luôn đầy tớ) cho mấy lão già và đám người tàn tật, bệnh hoạn. Không chịu nổi bao điều khổ nhục, một số đã phải tự tử, một số trốn thoát để đi làm gái điếm, trong khi các tòa đại sứ, lãnh sự của Việt cộng không hề để tâm, khốn nạn hơn là đã đồng lõa với lũ côn đồ, để trục lợi trên chính thân xác còm cõi và máu xương của những người đồng bào, mà đáng lẽ ra bọn cường quyền khốn kiếp này có nhiệm vụ phải can thiệp, chở che.

Cộng sản đã xuất cảng một số du sinh sang Nhật, Nam Hàn và cả Đài Loan để trở thành những tên ăn cắp. Chuyện người Việt cộng ăn cắp, ăn cướp chẳng còn xa lạ gì với người Đài Loan. Chỉ cần vào Google gõ chữ “người Việt phạm tội tại Đài Loan” là người ta thấy đầy dẫy các tin tức, đến nỗi người Đài Loan đã phải la lên: Người Việt tui bay đùng ăn cắp, đùng tiểu bậy, đùng bắt trộm chó của người Đài Loan chúng tao làm thật..”

Mà đâu có chỉ Đài Loan, người Việt cộng đã làm nhục quốc thể trên khắp bốn phương, tám hướng, từ Úc, Nhật, Singapore, Thái Lan, Malaysia, Nam Hàn đến cả tận Phi Châu. Từ phi công, chiêu đãi viên hàng không, đến cán bộ nhà nước, con cháu ông lớn bị bắt vì ăn cắp và chuyển hàng, vàng lậu. Đến cả ái nữ của “đồng chí ủy viên trung ương đảng”, Tổng giám đốc Đài truyền hình Việt nam, (và chính ả này cũng đảm trách “chủ nhiệm” một chương trình “Văn Hóa Dân Tộc” trên đài truyền hình VTV), đã từng bị bắt hai lần vì ăn cắp mỹ phẩm ở một siêu thị Thụy Điển và ở Anh vì tội ăn cắp một chiếc “máy ảnh kỹ thuật số”. Singapore cũng đã bắt và trục xuất một số chân dài giả dạng “du khách”

sang làm gái điếm. Một “nữ đồng chí cán bộ Ủy ban Kiểm Tra Thành Đoàn” thuộc thành Hồ, được đảng cử sang Singapore học ngoại ngữ nhưng đã bị bắt tại chỗ khi ăn cắp hàng trong siêu thị.

Còn chuyện bị cảnh sát Singapore bắt giam, cầm tù vì ăn cắp áo quần, mỹ phẩm đến cả tấn, dầu thô lên đến triệu đô là chuyện thường ngày của đám người Việt cộng. Đến cả một tòa đại sứ Việt cộng ở Nam Phi mà còn buôn lậu cả súng tê giác, còn tòa đại sứ Việt cộng ở Chi-lê buôn lậu vi cá mập, và (không chừng) có cả thuốc phiện nữa... thì đúng là “vô địch”!

Vậy thì xin hỏi ông đảng trưởng kiêm chủ tịch nước Nguyễn Phú Trọng và ông thủ tướng “ma-dzê in Vietnam”, cái nước Việt nam dưới thời đại “ra ngô đã gặp anh hùng” của mấy ông còn có danh dự hay sao? Mới sáng hôm nay, 28/12/2018, trong bài phát biểu khai mạc hội nghị trực tuyến giữa chính phủ với các địa phương, ông thủ tướng đã khoác lác: “Niềm tin của nhân dân vào sự lãnh đạo của Đảng chưa bao giờ to lớn và sâu sắc như lúc này”(?)

Niềm tin nào, khi một đoàn du lịch 153 người mới đến Đài Loan là có 152 người bỏ trốn? Niềm tin nào khi người dân Thủ Thiêm phải ném chiếc giày vào mặt bà Phó bí thư/chủ tịch Hội Đồng Nhân Dân Thành Phố giữa thanh thiên bạch nhật, như ném cả sự bất mãn, hận thù và sỉ nhục tột cùng tới Đảng cộng sản, bởi vì những ông bà quan lớn, những thành phần “ưu tú” của đảng cộng sản đã đua nhau ăn đến tận chiếc quần lót của họ, mà nạn nhân, oái ăm thay, hầu hết là những người đã từng một thời đại khờ nghe theo lời đảng, lời dụ khị của bác, làm tay sai cho đám quan thầy Tàu Cộng và Liên Xô để đánh sập một nền dân chủ tự do miền Nam, đưa cả nước vào lạc hậu, xích xiềng, nô lệ, để bọn “đầu nậu” Cộng đua nhau (và cả đánh nhau) xây ngai vàng trên nỗi khổ nhục của nhân dân và trên nỗi đau suy vong của đất nước!

Niềm tin nào, cho chuyện đấu đá giữa các ông, mà từ bộ trưởng, thứ trưởng, tướng lãnh (công an, quân đội), đến bí thư thành ủy của thành phố lớn nhất nước, đã đua nhau kết bè lập vây cánh bán sạch đất nước. Niềm tin nào khi một tên tướng công an hèn hạ, khôn kiếp, công khai thú nhận trước tòa: “xin giảm tội, bởi tôi có cái đầu rất bé nhưng tham vọng thì lại quá to!”. Niềm tin nào khi chính bà phó bí thư thành ủy, chủ tịch Hội Đồng Nhân Dân của thành phố lớn nhất nước, tuyên bố: “con lãnh đạo làm lãnh đạo là hạnh phúc cho dân tộc”(!). (Thối không chịu được!) Hèn gì, chồng vợ, cha con, anh em, bà con hàng họ của lũ người cộng sản đã cha truyền con nối, cầu kết làm mưa làm gió, làm tan nát cả một một đất nước và hủy hoại, tha hóa cả một dân tộc vốn từng được các quốc gia lân bang ngưỡng mộ, thời mà ông Lý Quang Diệu mơ ước, “mong sao Singapore chỉ bằng được như Sài Gòn, Hòn Ngọc Viễn Đông!” Trong lịch sử, chưa có thời đại phong kiến nào tệ hại bằng thời đại cộng sản của mấy ông! Hèn chi học trò không thêm học sử, vì đã bị bung bít, sửa đổi. Ngay cả việc “anh hùng Lê Văn Tám”, “Tô Vĩnh Diện lấy thân chèn pháo” đến đũa con nít cũng biết đều là bịa đặt, dối trá!

Niềm tin nào, khi chỉ mới thắng một trận túc cầu (đá banh) trong “khu xóm nhỏ” mà cả một nước tràn ra “đi bão”, có những cô con gái cởi truồng tung hô nhờ có bác, đảng mà tạo nên chiến thắng, để rồi có đến hơn 30 người tử vong và gần 200 người thương tích (lãng xẹt), làm cho người có chút liêm sỉ cũng phải phát ngượng cho một dân tộc “anh hùng”!

Niềm tin nào khi những ông hiệu trưởng, thầy giáo (cái thứ bậc mà xã hội Việt nam thời trước trải chiếu hoa mời ngồi), lại đi hiệp một đám học trò nhỏ dại, đã vậy còn bắt các em “đi tàu nhanh”, “tàu suốt” với mấy thằng quan lớn, để lập công kiếm điểm hay kiếm thêm tiền. Niềm tin nào khi học trò đánh thầy mình ngay trong lớp học đến phải đi bệnh viện, nữ sinh thì đánh nhau như cơm bữa. Còn thứ vinh dự hay niềm tin nào cho tương lai, khi mọi người trên thế giới, từ cổ chí kim, từ giàu nhất đến nghèo khó nhất, đều hiểu rằng: học đường chính là cánh cửa mở ra cho tương lai”!

Niềm tin nào, khi Bộ Y Tế cho nhập thuốc giả, có chứa chất giết người? Niềm tin nào cho người dân nghèo không đủ tiền đút túi đám bác sĩ bắt lương của đảng, để người thân chịu chết, và khi chết rồi đành phải bó chiếu chở về nhà trên chiếc xe gắn máy cũ mèm, mà cả chiếu chiếu cũng không đủ để gói xác, nên đôi chân trần gân guốc của người chết còn lộ ra ngoài?

Niềm tin nào, khi chính các ông các bà (từng hay đang là) cán bộ đảng viên cao cấp đang tìm cách tẩu tán tài sản, rút hết các cổ phần, tiền bạc trong các công ty, ngân hàng để “tẩu vi thượng sách”, khôn nổi đều chạy ra các nước “tư bản giấy chết”(?). Tất nhiên đó là đều là tài sản, tiền bạc ăn cướp của dân, của nước.

Từ khi nào nước Việt nam tôi trở thành “anh hùng” ăn cắp? Ngay từ những ngày đầu rao giảng “kách mệnh”, Hồ Chí Minh đã “tiên phong” ăn cắp nhiều câu nói, bài thơ của người xưa lẫn người nay, của người ngoài lẫn người trong nước:

- Bài thơ tứ tuyệt “Tặng Đồng Chí Trần Canh”, Hồ Chí Minh đã ăn cắp gần trọn bài thơ “Lương Châu Từ” của tác giả Vương Hàn bên Tàu, trước đó cả trăm năm.
- Hai câu thơ: *“Để trăm lần không dân cũng chịu, Khó vạn lần dân liệu cũng xong”* Hồ Chí Minh “chôm” của nhà thơ Thanh Tịnh, trong bài “Dân No Thì Lính Cũng No” (1948)
- Câu *“Không có việc gì khó, Chỉ sợ lòng không bền, Đào núi lấp biển, Quyết chí ắt làm nên”* Hồ Chí Minh ăn cắp nguyên con từ “Áu học ngũ ngôn thi”
- Đặc biệt nhất, hai câu mà đám đảng viên xem như “khuôn vàng thước ngọc”, là tài năng xuất chúng của “bác”: *“Vì lợi ích mười năm thì phải trồng cây, Vì lợi ích trăm năm thì phải trồng người”*. Nhưng kỳ thực hai câu này Hồ Chí Minh đã “chôm” của Quản Trọng (Quản Di Ngô), một vị tể tướng tài ba dưới triều vua Tề Hoàn Công, thời Xuân Thu Chiến Quốc bên Tàu:

*“Nhất niên chi kế, mạc như thụ cốc
Thập niên chi kế, mạc như thụ mộc
Chung thân chi kế, mạc như thụ nhân.”*

(xin đọc thêm: <https://www.quyenduocbiet.com/a2743/cac-cau-an-cap-noi-tieng-cua-ho-chi-minh>)

Còn câu chuyện Hồ Chí Minh đã cướp trình tiết (và cướp cả mạng người) của các cô gái ngây thơ vùng sơn cước: Nông Thị Ngát, Nông Thị Xuân, bây giờ ai cũng biết.

Rồi từ đó, bác ta “thừa thắng xông lên”, dạy và truyền nghề cho đám “đồng chí” đàn em, chưa đến trăm năm mà bác ta đã trồng ra những thằng đảng viên chuyên nghiệp ăn cắp. Do vậy trên đất nước khốn khổ của tôi toàn là đủ thứ ăn cắp: ăn cắp nhạc để kiếm danh, kiếm tiền, ăn cắp bằng để làm quan lớn, ăn cắp luận án để được tuyên dương, ăn cắp bản quyền để sao chép bán buôn, ăn cắp ngân quỹ, ngân sách để thành đại gia đỏ, nghe nói một ông cựu tổng bí thư mà còn ăn cắp cả cặp ngà voi và cái trống đồng đem về chưng trong tư dinh cho ra vẻ “vương triều”. Nhưng ăn cắp chỉ mới là thời kỳ “quá độ” để tiến lên cuộc “cách mạng nhảy vọt”: ăn cướp. Cướp công của đồng chí, cướp nhà đất của nhân dân, cướp mồ hôi nước mắt của những người cùng khổ, cướp cả tiền và phẩm vật cứu trợ thiên tai lũ lụt. Một ông Tổng Bí Thư cướp bò của chính con trai mình, rồi đền bù cho nó cái chức “bí thư tỉnh ủy”. Bí thư/Chủ tịch tỉnh (Thanh Hóa) thì cướp bò của thằng Giám Đốc Sở Xây Dựng, cho nó cái chức Phó chủ tịch tỉnh, rồi đưa con bò nhí từ con bé “tạp vụ” quèn lên đến chức Trưởng Phòng. Không kể đến chuyện nhiều “đồng chí bí thư, thủ trưởng” ở các địa phương cướp vợ, cướp tiền của đám đàn em và của cả người dân!

Đó là chưa kể đến cái ăn cướp tày trời: cướp rừng, cướp biển đảo và cướp cả giang sơn để bán cho ngoại bang hay đôi lầy những chiếc ghế đang ngồi. Đúng là ăn cướp đúng quy trình!

Cũng chẳng phải đợi đến bây giờ, mà ngay từ khi bọn cộng sản cướp miền Nam, người dân miền Nam chưa bao giờ nghĩ (dại) là cái chế độ man rợ thối tha này lại có thể tạo ra được một mảy may “danh dự” hay “niềm tin” nào.

Và cuối cùng, những thằng ăn cắp hay ăn cướp gì nhất định sẽ bị luật đời và luật trời trừng trị. Không xa!

Sài Gòn (nhỏ) ngày 28/12/2018

Phạm Tín An Ninh

(Nguồn: Đã đăng trên Đàn Chim Việt và Dân Làm Báo)

Nguồn: Internet eMail by ptan chuyển

*Đăng ngày Thứ Bảy, December 29, 2018
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*